

EVA HRINDOVÁ: OSLAVUJEME SVOBODU, KTERÁ TU UŽ NENÍ ...

- CZ24 News | 19. listopadu 2020

Ráno 17. listopadu otevřu internet a už to na mě skáče. Dojatí politici jedou povinnou jízdu. Oslavují svobodu, vzývají ji. Bijí se v prsa, jak ji budou chránit. Ale jaksi si nevšimli, **že už tu svoboda dávno není.**

Pokrytectví současných papalášů je nezměrné a je zcela srovnatelné s kecy papalášů let minulých. Ti také ignorovali realitu a stále si tleskali na sjezdech a pokládali věnce. Nu což, co jsme chtěli, to máme. Tak by mohla znít smutná odpověď.

Mnozí jistě rádi vyměnili svobodu za klid a jistotu. Aniž by si uvědomili, že takto získaný klid se stane značně neklidným a takto získaná jistota bude značně nejistou. Když totiž své věci svěříte do rukou jiným a přestanete je kontrolovat, mohou se díť věci.

Ale já jsem svobodu nikdy za jistotu nevyměnila. Nikdy jsem neschvalovala žádné kroky, které nám svobodu plíživě ukrajovaly. Vždy jsem protestovala, a dokonce jsem se aktivně bránila. Stala jsem se členkou politické strany a tam jsem aktivně burcovala, organizovala, apelovala. Až do úplného svého marginalizování. Pomluvy, petice, rušení. Než vůbec vznikly sociální sítě, ochutnala jsem pachutí blokování a rušení jaksi v reálu. Psala jsem a kladla jsem otázky, pomáhala jsem lidem otevřít své hlavy pro pochybnosti. Získávala jsem velkou čtenost až do pochopitelného rušení, mazání, zneviditelňování.

Nejsem v tom sama, vidím kolem sebe plno lidí, kteří sice byli odněkud vytlačeni, smazáni nebo vyhozeni, ale oni stále hledají cestičky, jak své otázky, apely a burčující řeči šířit dál mezi lidi. Využíváme k tomu všech možných cestiček a způsobů. Není nás málo a stojíme se svými komplikovanými možnostmi proti všem těm, co dnes velkohubě melou o svobodě. Oni, kteří ji svou nečinností nebo dokonce svým aktivním působením omezují. Dnes a denně ukrajují další a další kolečka a mluví o nich jako o průsvitných a téměř neviditelných opatřeních. Jenže ta průsvitná kolečka se skládají léta k sobě a svobody ubývá a ubývá. Není jí totiž nekonečno.

Na člověka až takové ráno, které je plné kytic a věnců a slavnostního vysílání České

televize, padne chandra. Copak to nevidí, že je svoboda pryč a zbývá jí už jen maličký kousek? Nevadí jim to? Jak se mohou ohánět minulými dny, kdy jsme věřili, že se nikdy, nikdy nevrátíme zpátky? Do doby temna, zla a nátlaku? Co na tom, že dnes tím, kdo vykonává nátlak není stát jako takový. Ten jen poctivě slouží mnoha zájmům, které se ani nedají všechny rozklíčovat. Na špatných věcech jako je migrace, multikultura, vakcinace a epidemická opatření, vydělává plno lidí – na úkor jednotlivců, kteří musí ohnout hřbety a podřizovat se čím dál větším nesmyslům, které je ničí.

V USA dnes vidíme, jak začínají zvedat hlavu a začínají se bránit. Už nechtějí být tahouny zla. Držím jim palce, jejich sametová revoluce je v plném proudu. A když to vidím, říkám si: „Neměli bychom si to zopáknout i u nás?“

Autor: Eva Hrindová

Zdroj: <https://pravyprostor.cz>